

Bezvýznamné korunární změny

Jak víš, že je na obloze Slunce?
Třeba je to jenom ozónová díra.
Jak víš, kolik váží trojská unce,
když nemá žádnou váhu láska, naděje a víra?

Jak víš, že je na obloze Měsíc?
Třeba je to jenom věčné světlo stárnoucího Boha.
Jak víš, že jsi Odysseův dědic,
když ani nevidíš, že Ti život zvolna bere roha?

Jak víš, že jsou na obloze hvězdy?
Třeba je to jenom mezgalaktické smetí.
Jak víš, kde se vydávají křídla pro rozjezdy?
To už jsme dávno zapomněli, to vědí jen děti.

Jak víš, že je v našich srdcích láska?
Možná jsou to jenom bezvýznamné korunární změny.
Dny jdou, a sladké pouto tiše praská...
A jenom z mládí sen Ti zůstal nedosněný.

Jak víš, že je na obloze Slunce?

Barnevern

(Faustinovi)

Vím, že to nepočká,
že zítra už to nespravím.
Máš geny po kočkách,
co chodí krokem toulavým.
Snad ani sám Jules Verne
by nevymyslel Barnevern.
A rekordmani v počtu nul
na všechny psy si našli hůl.

To, co si nespoutám,
vezme mi vítr severní.
Odnese mi Tě tam,
kde přátelé jsou nevěrní.
Snad ani sám Jules Verne
by nevymyslel Barnevern.
Brzy se zbavíme těch nul,
pak budeme mít čistý stůl.

Vlci jsou nablízku,
a jenom blázen nemá strach;
dvě baňky bez písku,
zamrzlá voda v klepsydrách.

Snad ani sám Jules Verne
by nepřesvědčil Barnevern.
Zítra se zbavíme těch nul,
ke mně do náruče se stul.

Štvanice nekončí,
píší mi krví zkaženou.
Zběsilí náhončí
do útulku Tě zaženou.
Snad ani sám Jules Verne
by nepřehádal Barnevern.
Bez rekordmanů v počtu nul
ze smutku zbude jenom půl.

Vím, že to nepočká,
že zítra už to nespravím.
Máš geny po kočkách,
co chodí krokem toulavým.
Snad ani sám Jules Verne
by nevymyslel Barnevern.
Spolu se zbavíme těch nul...
Ke mně do náruče se stul.

Divoké ostružiny

Rosteš sama, bez lidí
Nikdo z nich Tě nesklidí
Černobílé zjevení
Les i pole oněmí
Na tisíce máků
Chrp a sedmikrás
Každý Ti chce sloužit
Čeká na svůj čas

Bolest je jen hrou
A slzy rychle schnou
Vždyť na Tobě rozkvetly divoké ostružiny

Chladné noci, horké dny
Schovávaš se za ostny
Černý terč a bílý lem
Nastavuješ trny všem
Chtěly se Tě dotknout
Snad to přebolí
Poraněné květy
Mizí do polí

Bolest je jen hrou
A slzy rychle schnou

Vždyť na Tobě rozkvetly divoké ostružiny

Bolest...

Půlnoční vzkaz

Vím, že už nejsem normální,
noc se mi za zády usměje,
život, ten chodí jinudy,
a s každou vteřinou ztrácí se naděje.
Vím, že Ty za to nestojíš,
ale zkusím to za chvíli zas
a do Tvý mrtvý schránky
spadne můj půlnoční vzkaz:

Miluju Tě,
chci Tě,
moje hříšný dítě

Páteční noc: a svět se baví,
město je plný čerstvejch ran.
Možná Tě přivál špatnej vítr,
a možná jen rezavej karavan.
Stojatý vody zadního traktu
nepřejou životu nadoraz,
zase Ti do Tvý lhostejný schránky
položím zbytečnej vzkaz:

Miluju Tě,
chci Tě,
moje hříšný dítě

Zemři a zmiz – a nebo mě miluj!
Život už nebude jako dřív;
pýcha je Tvoje pavučina,
svou špínu stavíš na odiv...
Nechápu, proč jsem Ti na to skočil
a proč teď, abych usnul snáz,
skloním se a do Tvý mělký schránky
zabořím zoufalej vzkaz:

Miluju Tě,
chci Tě,
moje hříšný dítě